

דבריהם בדף לה א ומד ב]. ואולם בדעת רש"י הוכיחו, שאין בשם "זונה" בעצמותו כדי לפוסלה מתרומה.

ועוד אמרה תורה "ובת כהן כי תהיה לאיש זר – היא בתרומת הקדשים לא תאכל". מלמד הכתוב שכל אשה שנבעלה לאדם שהוא זר ופסול לה, הרי היא אסורה מלאכול בתרומה, ובלבד שיהא "זר אצלה מעיקרא", ויהא "איש זר" ולא "אשה זרה".

וכשם שנפסלת היא מתרומת בית אביה, כן נפסלת היא מתרומה שהיא אוכלת בשביל בנה שיש לה מכהן, ודרשוהו חז"ל מריבוי הכתוב [ראה לקמן סז ב].

ועוד אמרה תורה "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה [מבעלה, וכשנישאה לו נפסלה מלאכול בתרומת בית אביה], ושבה אל בית אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל".

ודרשו חכמים ממקרא זה, שאין האשה אוכלת בתרומה אלא אם כן נבעלה למי שיש לו עליה קדושין וגירושין. אבל אם נבעלה האשה [אפילו ביאה בעלמא בלא שיקחנה] למי שאין קידושין תופסין לו בה [כגון לקרוב, או לנכרי ועבד שאין לו קדושין בבית

עבדו ושפחתו הכנעניים של כהן, אוכלים בתרומה, לפי שהאדון "מאכילם" בתרומה, אך אין עליהם קדושת כהונה.

בת ישראל שניסת לכהן ויש לה הימנו בן קיים, או בן הבן, ואפילו היה זר או פסול, הרי אמו [או אם אמן] אוכלת בתרומה.

שנאמר "וכהן כי יקנה... ויליד ביתו – הם יאכלו בלחמו".

ודרשו חכמים: הם "יאכילו" בלחמו; ואפילו יש לה בן קיים מן הכהן שלא על ידי נישואין, הרי הוא מאכילה בתרומה.

ג. נשים הפסולות באכילת תרומה:

כל אשה שנעשית חללה מביאת פסולי כהונה, הרי זו אינה אוכלת לא בתרומת בית אביה, אם היא כהנת, ולא בתרומת בעלה אם היא ישראלית הנשואה לכהן.⁽⁴⁾

ונסתפקו האחרונים אם חללה אוכלת בתרומה בשביל בנה מכהן.

התוספות נסתפקו אם "זונה" פסולה מתרומה הואיל והוקשה לחללה [ראה

4. כן הוכיחו אחרונים מכמה מקומות, שאף בתרומת בעלה אינה אוכלת. וראה לקמן נו א בקרן אורה ערוך לנר רש"ש וקובץ הערות שדנו בדבר, למה תהא נפסלת, הואיל ומחמת שם חללות עצמה אין כאן לכאורה אלא רק ענין של "זרות", ולא פסול לאכילת תרומה, ואם כן האשה שאוכלת מחמת קנין כספו של כהן, אין לה חסרון של זרה, ולמה לא תאכל בתרומה? וראה עוד בזה בקהלות יעקב הנדמ"ח סימן מ.

העבדים והבהמה, שהאדון הוא זה שמאכילם בתרומה, וכדין העבד כן דין האשה, וזו היא דעת הקרן אורה והערון לנר, ראה דבריהם בדף נו א על דברי התוספות ד"ה ואי.

אולם יש מן האחרונים שהוכיחו, שאין אכילת האשה שוה לאכילת עבד ושפחה, אלא דין עצמי יש באשת כהן המאכילתה בתרומה, וזו היא דעת הקובץ הערות בתוספות שם.

ועיין עוד בחזון איש כאן, ובשיעורי הגר"ש רוזובסקי שהאריכו בענין זה.